

Ελληνο-τουρκική αντιπαράθεση και εθνική αποτροπή: Είμαστε ακόμα στην αρχή.

Το Σαββατοκύριακο που πέρασε σημαδεύτηκε με δύο πολύ σημαντικά γεγονότα: Οι κυβερνητικές εξαγγελίες στη ΔΕΘ ανέδειξαν την ανάγκη ενίσχυσης της εθνικής άμυνας σαν ένα από τα δύο κυρίαρχα θέματα της χώρας, και οι Τούρκοι απέσυραν το ερευνητικό σκάφος Oruç Reis από την περιοχή νοτίως του Καστελλόριζου στην Αττάλεια. Ήταν από μέρους της Τουρκίας μια ξεκάθαρη κίνηση τακτικισμού για να αποφύγει τις ενδεχόμενες κυρώσεις της ΕΕ, καταφεύγοντας στη συνηθισμένη ανατολίτικη πονηριά του «εμπόρου στο παζάρι της Καισάρειας» που συχνά χαρακτηρίζει την τουρκική εξωτερική πολιτική (κατά τον πρώην ΥΠΕΞ Νταβούτογλου). Ο τρόπος ενέργειας που έχει επιλέξει η Ελλάδα είναι ξεκάθαρος: έντονη, δυναμική και αποτελεσματική διπλωματική δραστηριότητα συνδυασμένη με υψηλή αποτρεπτική ισχύ.

Δυστυχώς όμως, δεν βρισκόμαστε στο τέλος της περιπέτειας αλλά στα πρώτα βήματα της. Είναι ξεκάθαρο για όσους μελετούν την Τουρκία ότι ο νέο οθωμανικός μαζικισμός του Ερντογάν έχει γίνει αποδεκτός και έχει αφομοιωθεί από την πλειονότητα του τουρκικού λαού. Είναι πλέον οι περισσότεροι στην Τουρκία πεπεισμένοι ότι οι Έλληνες «άρπαξαν» τα νησιά του Αιγαίου, κλέβουν τον δικό τους θαλάσσιο πλούτο και στρέφουν την Ευρώπη και τη Δύση εναντίον τους. Αν ο Ερντογάν “χαθεί” αύριο για οποιονδήποτε λόγο δεν θα αλλάξει τίποτα στις τουρκικές απαιτήσεις. Η τουρκική αντιπολίτευση υπερακοντίζει και η τουρκική κοινή γνώμη αφομοιώνει και οικειοποιείται όλο και περισσότερο το νέο οθωμανικό όραμα των ισλαμιστών, χωρίς υποχρεωτικά το ισλαμικό του υπόβαθρο. Συνεπώς, η αντιπαράθεση με την Τουρκία δεν θα σταματήσει για τα επόμενα χρόνια και οι σχέσεις μας δεν θα ομαλοποιηθούν ουσιαστικά ποτέ, ακόμα και αν περάσουν σε ένα πιο πολιτισμένο και ήπιο επίπεδο, γιατί ο τουρκικός λαός θεωρεί πλέον ότι τον αδικούμε και τον «κλέβουμε». Το τζίνι των τουρκικών διεκδικήσεων βγήκε πλέον από το μπουκάλι και δεν πρόκειται να γυρίσει εύκολα πίσω. Και όπως δυστυχώς συμβαίνει με όλους τους μεγαλοιδεατισμούς, δεν σταματούν και δεν εξαφανίζονται με διπλωματία ή ωριμότητα ή εξέλιξη αλλά μόνο σαν αποτέλεσμα μιας καταστροφής.

Η Ελλάδα αντιμέτωπη με μια τέτοια κατάσταση πρέπει να ισχυροποιήσει την αποτρεπτική της ικανότητα γρήγορα και αποτελεσματικά σε μεγάλο χρονικό βάθος, με βάρος στις αεροναυτικές της δυνατότητες και στα πιο ευέλικτα τμήματα του Στρατού, που στην Ελλάδα αποκαλούμε «Ειδικές Δυνάμεις»

όπως τα αερομεταφερόμενα τμήματα πεζικού, τους πεζοναύτες και τους αλεξιπτωτιστές. Πρέπει επίσης να ενισχυθεί η αμυντική ικανότητα των νησιών και οι αμφίβιοι καταδρομείς. Η Ελλάδα είναι μια κυρίως ναυτική δύναμη που χρειάζεται ένα πανίσχυρο στόλο με δυνατότητα «ανοικτής θαλάσσης» σωστά κατανεμημένο που θα κυριαρχεί στο Αιγαίο και στο Ιόνιο πέλαγος αλλά και στην Ανατολική Μεσόγειο και το Λιβυκό πέλαγος. Ο στόλος αυτός πρέπει να υποστηρίζεται και να προστατεύεται από μια πανίσχυρη πολεμική αεροπορία και να προβάλλει ισχύ ή να ενισχύει τα νησιά με τις κατάλληλες ευκίνητες και ευέλικτες στρατιωτικές δυνάμεις που εκτέθηκαν παραπάνω. Όλες οι θεσμοθετημένες προβλέψεις της οργάνωσης των Ενόπλων Δυνάμεων πρέπει να αναθεωρηθούν άμεσα προς τα πάνω. Χρειαζόμαστε περισσότερα πολεμικά πλοία και περισσότερα μαχητικά αεροσκάφη. Το επιχειρησιακό έργο όπως και η περιοχή ενδιαφέροντος της Ελλάδος έχει ουσιαστικά διπλασιαστεί σε σχέση με το προηγούμενο διάστημα, γι' αυτό και ένας αριθμός 20 φρεγατών και 12 υποβρυχίων συνδυαζόμενος με 200 μαχητικά αεροσκάφη θα μπορούσε να αποτελέσει ένα ξεκάθαρο εξοπλιστικό στόχο για την επόμενη δεκαετία. Δυστυχώς η ασφάλεια και η άμυνα δεν υπάρχουν σε οικονομική συσκευασία. Ένα Ταμείο Εθνικής Άμυνας με εθελοντικές οικονομικές εισφορές από τους πολίτες ενδεχομένως θα βοηθούσε σημαντικά τον κρατικό προϋπολογισμό. Κάθε συζήτηση επίσης για «απόσυρση» ή «αντικατάσταση» οπλικών συστημάτων, φρεγατών, υποβρυχίων ή αεροσκαφών πρέπει να αποκλεισθεί. Τα χρειαζόμαστε όλα. Και νέα και λιγότερο νέα. Υπάρχουν αποστολές για όλα τα επίπεδα τεχνολογίας. Όταν αντιμετωπίζεις μια δύναμη από τρεις μέχρι οκτώ φορές μεγαλύτερη κατά τομέα, δεν έχεις περιθώρια για επιλογές. Είναι γνωστές η μαχητική αξία και η ικανότητα των Ελλήνων στρατιωτικών αλλά αυτό πρέπει να μη μας παρασύρει σε ριψοκίνδυνες εκτιμήσεις. Στην πραγματικότητα «η ποσότητα εμπεριέχει ποιότητα αφεαυτής» και όποιος το αγνοεί αυτό απλά εθελουφλεί και θα το πληρώσει.

Επιπλέον η εκτιμώμενη μεγάλη διάρκεια των αποτρεπτικών απαιτήσεων απαιτεί την άμεση «ανάσταση» ή επανενεργοποίηση και επέκταση της αμυντικής μας βιομηχανίας. Αυτό είναι αναγκαίο όχι μόνο για την ασφάλεια εφοδιασμού αλλά και για να εξασφαλίσει η χώρα σοβαρά αναπτυξιακά και οικονομικά οφέλη καθώς και θέσεις εργασίας από αυτή την αναβάθμιση της αποτροπής. Όλα τα «εθνικά σχέδια» πλοίων, τεθωρακισμένων, τυφεκίων, υλικών προστασίας, ηλεκτρονικών ή συστημάτων παρατήρησης πρέπει να μελετηθούν και να υλοποιηθούν κατά προτεραιότητα προς όφελος της άμυνας αλλά και της εθνικής οικονομίας. Η κάλυψη από την εγχώρια βιομηχανία των εθνικών αμυντικών αναγκών στο 30% τουλάχιστον, μέσα

στην επόμενη δεκαετία, είναι πιθανόν ένας φιλόδοξος αλλά επιτεύξιμος στόχος.

Όσο για το ανθρώπινο δυναμικό, θα πρέπει άμεσα να αλλάξουμε νοοτροπία. Υπάρχουν λύσεις για την ενίσχυση του ανθρώπινου δυναμικού πέρα από τις ασφαλώς απαραίτητες προσλήψεις επαγγελματιών. Όταν όλοι οι ικανοί (I1 και I2) νέοι μας τοποθετηθούν σε μάχιμες φρουρές στους παραμεθόριους σχηματισμούς χωρίς εξαιρέσεις, όπως κάναμε για περιορισμένα χρονικά διαστήματα στο παρελθόν, τότε σίγουρα θα αυξήσουμε την επάνδρωση και τη μαχητική ικανότητα των μονάδων μας στο επιθυμητό επίπεδο. Όπως λένε οι Αμερικανοί στρατιωτικοί «την αποστολή των πεντακοσίων στρατιωτών απαιτούνται πεντακόσιοι στρατιώτες για να την εκτελέσουν». Ο στόχος της επάνδρωσης στο 80-100% από του καιρού της ειρήνης είναι επιτεύξιμος.

Με όλα αυτά δεν θα γίνουμε Ισραήλ. Στην πραγματικότητα δεν θα γίνουμε ποτέ Ισραήλ εκτός και αν αποφασίσουμε να τετραπλασιάσουμε την στρατιωτική θητεία, να στρατεύσουμε τις κόρες μας για δύο χρόνια και να εξαπλασιάσουμε τις αμυντικές μας δαπάνες. Απαιτείται όμως να γίνουμε το συντομότερο δυνατό μια ισχυρή και αξιόπιστη αποτρεπτική δύναμη με ανθεκτικότητα και διάρκεια σε βάθος χρόνου που θα κυριαρχεί στη γωνιά αυτή της Μεσογείου και θα εξασφαλίζει την εθνική κυριαρχία και ανεξαρτησία από οποιοδήποτε κακόβουλο γείτονα που θα αισθάνεται να ασφυκτιά στα σύνορα του και θα νιώθει τόσο ισχυρός ώστε να προσπαθεί να κυριαρχήσει στη περιοχή του καταπατώντας κάθε έννοια δικαίου και έννομης τάξης.